U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **D. V. B.,** zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop č. 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 63/2007, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2007, č.j. OAM-10-102/LE-PA03-PA03-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2007, č. j. 56 Az 63/2007 – 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2007, č.j. OAM-10-102/LE-PA03-PA03-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

Proti správnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž pouze uvedl, že chce žádat o azyl, aby doplnil procedury České republiky. Dále navrhl zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2007 a vracení věci žalovanému správnímu orgánu k dalšímu projednání.

Krajský soud dospěl k závěru, že podání ze dne 17. 4. 2007 postrádalo označení výroku rozhodnutí, které žalobce napadá a řádné vymezení žalobních bodů ve smyslu ust. § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), když chyběly právní a skutkové důvody, na základě kterých žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Usnesením ze dne 22. 5. 2007 byl žalobce krajským soudem v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzván k doplnění žaloby tak, že označí výroky rozhodnutí, které napadá a dále označí žalobní body uvedené v žalobě ve lhůtě 15 dnů tak, aby bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň byl soudem poučen o možném odmítnutí žaloby v případě jejího nedoplnění ve stanovené lhůtě.

Žalobce v soudem stanovené lhůtě žalobu doplnil podáním ze dne 1. 6. 2007, ve kterém sdělil, že napadá rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany. K odůvodnění uvedl, že se nemůže vrátit do Vietnamu, protože má v České republice dítě a kvůli povinnostem s dítětem nesmí chybět otec. Z důvodu bezpečnosti jeho osoby se nemůže vrátit do Vietnamu, protože před odjezdem do ČR hodně dlužil a krachoval, a pokud se vrátí do Vietnamu, bude jeho život ohrožen nebezpečím.

Krajský soud předmětnou žalobu ve znění jejího doplnění usnesením odmítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce doplnil žalobní body pouze uvedením skutkových důvodů, pro které podává žalobu, avšak nedoplnil právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Žaloba tedy trpí nedostatkem, pro který nelze pokračovat v řízení, proto soud podání žalobce v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, ve které namítl ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., že krajský soud vydal nezákonné rozhodnutí o odmítnutí jeho žalobního návrhu. Podle názoru stěžovatele krajský soud pochybil, když v jeho případě aplikoval ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a odmítl jeho žalobní podání. Stěžovatel v doplnění žaloby vymezil skutkové důvody i rozsah, v jakém předmětný správní akt napadá, dostatečně. Nevymezení konkrétních ustanovení zákona, pod které by bylo možno skutkové okolnosti subsumovat, není podle stěžovatele obligatorní podmínkou pro projednatelnost žalobního podání. Takový postup by byl v rozporu se zásadou „iura novit curia“ a současně přepjatým formalismem, který kritizuje Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 1. 2000, sp.zn. III. ÚS 236/99. V této souvislosti odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58, kde se mj. senát vyjádřil i k rozsahu a obsahu vymezení žalobních bod dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: citace: *„Žalobce svá konkrétní a dostatečně individualizovaná skutkové tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, vždyť přece i nadále platí, že soud zná své právo.“*

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém uvedl, že ponechává posouzení kasační stížnosti na Nejvyšším správním soudu, vzhledem k tomu, že kasace směřuje výhradně do procesního postupu soudu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonnný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu

správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

S otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaným pod č. 113/2004 Sb. NSS, dále lze uvést například rozsudek ze dne 27. 10. 2004 č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 23. 4. 2004 č. j. 7 Azs 41/2004 – 50, www.nssoud.cz. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací obsahovou, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Stěžovatel však v žalobě ani v jejím doplnění netvrdil žádný azylově relevantní důvod. Obiter dictum Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel směšuje dvě odlišné skutečnosti; nemá sice povinnost svá skutková tvrzení podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, ale je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. V žalobě však jakékoliv právní výtky zcela absentují.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu